

Ἔτος Β'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΥΡΙΚΗ

Ἄριθ. 87

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμὴ ἰσησίας συνδρομῆς προπληρωτίας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νῦν 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἡμερίδος, ἐπὶ τῆς οἰκίας Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 12 Ὀκτωβρίου 1880.

Ἄς λένε ὅσα θέλουνε χρυσὴ μου ἀγγελάδα,
ἐγὼ καὶ σὺ θὰ κάναμε μεγάλη τὴν Ἑλλάδα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τέλος πάντων ἐγένετο προχθὲς ἡ ἐπίσημος ἐνκρίσις τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, ἀφοῦ δὲ ἐπλησιάζε πλέον καὶ τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς ἀπουσίας τῆς.

Καὶ ἔχομεν λοιπὸν ἀπὸ τῆς πέμπτης Βουλῆν, ἐν ἣ ἕκαστος Ἕλλην ὑποχρεῖται νὰ ἐξασκῇ τὰ πολιτικά του δικαιώματα, παριστάμενος ἀκροατῆς τῶν τόσων ῥητόρων. Ἐληθέες εἶνε, ὅτι ῥητὸν ἀρθρον τοῦ Συντάγματος ἢ ἄλλου νόμου τοῦ Κράτους δὲν ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην εἰς τοὺς πολίτας Ἕλληνας, ἢ ἄγραφος ὅμως νομοθεσία τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους τιμωρεῖ δι' αὐστηροτάτων ἐμπαιγμῶν πάντα πολίτην αὐτοῦ, ὃς ἤθελεν ἀγνοεῖ τὰ πρώτιστα τῶν

στοιχείων τῆν ἑλληνικῆς πολιτείας, ὅτι δηλαδὴ ἕκαστος ὑπήκοος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ὀφείλει κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς ν' ἀποτείνῃ πρὸς ἕκαστον συνάδελφόν του τὴν ἐρώτησιν: «Τί ἔγεινε σήμερον εἰς τὴν Βουλὴν;» Ὁ δ' ἐρωτώμενος ὑποχρεῖται ν' ἀπαντᾷ ἀναλυτικώτατα, μὴ παραλείπων οὐδὲ τὰ ἐλάχιστα ἐπεισόδια.

Καὶ ἔχομεν λοιπὸν ἀπὸ τῆς πέμπτης Βουλῆν, ἐν ἣ πάντες ὑποχρεούμεθα τακτικῶς νὰ παρακολουθῶμεν πάντας τοὺς μόχθους τῶν πολυῶρων ῥητόρων βουλευτῶν, οἱ ὅποιοι λαμβάνοντες τὸν λόγον ὀφείλουσι ν' ἀρχίζωσιν ἐκ τοῦ κατὰ Δουκᾶν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον τὸν βουλευτὴν, ὁ ὅποιος ἤθελε παραλείπει τὸ κυριώτατον τῶν δικαιωμάτων του, τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου. Ἦθελε κατηγορηθῆ, ὅτι δὲν ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐπαρχίαν του συνταγματικῶς, στερῶν αὐτὴν τῆς φωνῆς, ὅπερ δικαίωμα ἔχει σήμερον καὶ ὁ ἐλάχιστος πελάτης τῶν καφετειῶν τοῦ Ἀναβρυτηρίου. Καὶ ἀλλοίμονον πάλιν εἰς ἐκεῖνον τὸν βουλευτὴν, ὁ ὅποιος ἤθελε θεωρήσει ἑαυτὸν ἀνκρυόδιον εἰς τὸ νὰ μετᾶσχη πάσης πολιτικῆς συζητήσεως. Ἡ ἄγραφος συνταγματικὴ νομοθεσία μας ὑποχρεοῖ ἕκαστον ἀντιπρόσωπον τρις τοῦλάχιστον τοῦ μηνὸς νὰ εἰσάγῃ εἰς τὴν Βουλὴν πολιτικὰς προτάσεις, ν' ἀναπτύσῃ αὐτὰς καὶ νὰ καταλήγῃ εἰς συμπεράσματα τοιαύτης ἢ τοιαύτης πολιτικῆς.

Καὶ ἔχομεν λοιπὸν ἀπὸ τῆς πέμπτης Βουλῆν, ἐν ἣ κατ' ἔτος κχλοῦνται οἱ πολῖται Ἕλληνες ἀκροαταὶ τῆς ἐξιστορήσεως τόσων πολιτικῶν ἀσχημιῶν. Ἐρχεται ἡ μία πολιτικὴ μερίς καὶ ἀπαριθμεῖ ἀληθεῖς ἐγκληματικὰς πράξεις τῆς ἐτέρας, ἀποδεικνυρένας δι' ἐγγράφων. Μετὰ ταῦτα πρέρχεται ἡ ἄλλη μερίς καὶ ἀπαγγέλλει τὰ ἴδια κατὰ τῆς πρώτης, φέρουσα καὶ αὐτὴ γραπτὰς τὰς ἀποδείξεις, οἱ δὲ ἀντιπρόσωποι μετὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἀντιπολιτικῶν ἐκείνων πράξεων ἀρχοῦνται εἰς τὴν κατακρήμνισιν ἀπλῶς τοῦ ἐνὸς ὑπουργείου καὶ ἀνύψωσιν ἐτέρου, ὅπερ ἀπὸ

της ημέρας της ανόδου του επί της αρχής κηρύσσεται υποψήφιος πτώσεως. Έν τούτοις τὰς αναβάσεις και καταβάσεις ταύτας συνοδεύουσι:

Α'. Σπατάλη τῶν φόρων τοῦ λαοῦ.

Β'. Διαφθορά τῶν συνειδήσεων διὰ παντοειδῶν ρουσφετιῶν.

Γ'. Ὁρμαθοὶ πύσεων τιμῶν και ἀρχαίων ὑπαλλήλων και διορισμοὶ κερπεπωλῶν.

Ὁ δὲ ἐν τοῖς ἀκροατηρίοις λαὸς ἀρκεῖται εἰς ἐν χειροκρότημα ἢ δύο ποδοκροτήματα και τὸ πολὺ πολὺ δύναται νὰ προχωρήσῃ και εἰς ἐν σφύριγμα. Τὰ συνταγματικά του καθήκοντα δὲν τῆς ὑπαγορεύουσι κάμιναν ἄλλην ἐνέργειαν.

Και εἶνε μόνον τοῦτο; Ὁ συνταγματικὸς Ἕλληνας ἀνέχεται νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τὴν αἱματηρὰν και δαπανηρὰν ἐπιστρατεῖαν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν σκοπὸν. Ναί! Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν σκοπὸν, ἐκπαυόμενος ἐὰν ἀκούσῃ ἄγιόν τινα ἄνθρωπον νὰ τῆς εἴπῃ: «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν οὕτως ἀκολουθεῖ».

Ἰπὸ τοὺς ὄρους τούτους τῆς ὑπάρξεως τῆς συνταγματικότητος ἐν Ἑλλάδι ἀναδεχόμεθα και ἡμεῖς ἐνίοτε, ὡς προσφιλεῖς ἀναγνώσταί, νὰ σὰς λέγωμεν τί κάμνουν οἱ βουλευταὶ ἐν τῇ Βουλῇ, τί κάμνουν οἱ ἀκροαταί, πιστεύοντες, ὅτι θὰ διασώζωμεν ἀκέραια τὰ πολιτικὰ δικαιώματα νοθῶν τινῶν, οἱ ὅποιοι, εἴτε ἀνίκανοι νὰ ὠθῶσι και νὰ ὠθῶνται, εἴτε δι' ἄλλον λόγον, παραλείπουσι τὴν ἐνάσκησιν τοῦ προσφιλεστεροῦ τῶν πολιτικοῦ δικαιώματος.

ΣΗΡΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΣΜΟΔΑΪΚΑ

Ἡ *δεδηλωμένη* τοῦ κ. Τρικούπη δύναται νὰ λαμβάνῃ διαφόρους κυμάνσεις κατὰ τὰ τελευταῖα πειράματα τοῦ πρώτου, ἐκφράσκοντος και ἐξηγῆσκοντος τὴν ἰδέαν αὐτῆς. Κατὰ δὲ τὸ νεώτατον πείραμα, ὅπερ ἐγένετο τῆς παρελθούσης παρασκευῆ ἐν τῇ βουλῇ, ὁ κ. Τρικούπης ἀπέδειξεν ὅτι ἡ *δεδηλωμένη* δύναται νὰ κατέλθῃ και μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 55 ἐπὶ 155 ψηφοφορούντων και ὅμως νὰ ἐξακολουθῇ νὰ διοικῆ ὑπὸ τοὺς μᾶλλον τολμηροὺς ὄρους. Νὰ καλῆ δέκα ἡλικίας ὑπὸ τὰ ὄπλα, νὰ συνομολογῇ δάνεια μεγάλα, νὰ ὑπογράψῃ συμβάσεις και νὰ δαπανᾷ ἐκατομμύρια. Ἐν μόνον δὲν ἀπεδείχθη εἰσέτι ἀρκετὰ διὰ τῶν γενομένων πειραμάτων: ἂν, καθόσον μειοῦται ἡ *δεδηλωμένη*, αὐξάνουσι τὰ τολμήματα αὐτῆς. Ἄν και τοῦτο ἀπεδεικνύετο, φαντασθῆτε ποῖας πράξεις θὰ ἐνέργει ἡ *δεδηλωμένη* τοῦ κ. Τρικούπη κινδυνεύουσα νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἄρτιον.

Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν πρὸς ἐκλογὴν τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς ὁ κ. Τρικούπης ἤρνετο νὰ ψηφοφορήσῃ θεωρῶν ὡς βεβιαίαν τὴν ἐπιτυχίαν. Τότε δὲ μόνον ἐδέχθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν κάλπην, ὅτε, ὡς λέγεται, φίλος του βουλευτῆς πλησιάζας αὐτὸν τοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ χάσουν τὴν ἐκλογὴν διὰ μίαν ψήφον!

Τὸ Ἰπουργεῖον, οὐ ἐναμίλλως ὑπῆρξαν πάντες ἀνάδοχοι και ὀνοματοθέται, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ βαπτίσεως πρίγκηπος, δὲν ὑπάρχει ἢ ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἡ Πεντέλη προσφέρει τὸ ἀριστον μάρμαρον τῆς; ὁ τύπος τοὺς ἀειθαλεστεροὺς στεφάνους του, ὁ βουλευτῆς Τζάνης ἐν λατινικὸν ἐπιτύμβιον και ὁ Σταμούλης τὸ *καλαῖόν* του κολόβιον εἰς τοὺς πτωχοὺς. Μάτην οἱ αἰοίδιμοι μετέβαινον ἀνὰ πᾶσαν ἀτμοπλοῖου ἀφιζὶν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν βουλευτῶν και ἡμφισβήτητον αὐτοὺς πρὸς τοὺς ὑπῆρέτας τοὺς φέροντας τὰ σήματα τῶν ξενοδοχείων. Μάτην ἐπετήδευσαν ἐορτὰς και παρατάξεις και ἐπὶ ματαίῳ ἠγωνίσθησαν τίς νὰ ἀναρριχηθῆ πρότερον ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θαλαμηγοῦ ἔστω και ἐκ τοῦ μέρους τοῦ χηνίσκου, τίς νὰ προσπελάσῃ και γνωρισθῆ, ὅτι δὲν εἶνε λεμβουχος, ἀλλ' αὐλοκόλαξ ἢ τοῦλάχιστον νὰ σταθῆ ἐν τοῖς πρώτοις ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας οὐχὶ ὅπως ἴδῃ τὸν βασιλέα, ἀλλ' ὅπως ὁ βασιλεὺς ἴδῃ τὸν κόλακα, οὐ τὸ πρόσωπον ἀπετυπώθη εἰς τὰς βασιλικὰς χύτρας. Οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε ἡ βουλὴ προσέθεσαν μίαν σπιθαμὴν εἰς τὸ νῆμα τοῦ βίου των, μίαν σταγόναν εἰς τὸ ἔλαιον τῆς λυχνίας των. Ἀναντιρρήτως ἐὰν ὁ κ. Τρικούπης προσεγίνωσκε τὰ μέλλοντα, Κύριος γινώσκει ἐὰν δὲν ἐφευγεν ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν ἐκείνης ἣν ἔλαβε τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς.

Ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἤρξατο ἐν Πειραιεῖ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ναυτικοῦ προγράμματος τῆς ὑποδοχῆς ὑπὸ τοὺς οἰωνοὺς τοῦ κ. Βούλγαρη. Ὁ στόλαρχος τῆς Ἑλλάδος ἔβλεπεν ἀνησυχῶς τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ὠρολόγιόν του, τὸ ὅποιον ἄλλοτε εἶχεν ἀποστείλει ἐκ Γερμανίας εἰς Ἰθρὰν πρὸς ἐπισκευήν, ὅτε ἤκουσε τὸν πρῶτον τοῦ τηλεβόλου κρότον. Ταχύς, ὡς δελφίν, ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον, ἔστρεψεν ἐπ' ἀριστερά, ὅθεν ὁ τύμβος τοῦ Θεμιστοκλέους ἔθεάτο πάλαι ποτὲ τὴν ἀμιλλαν τῶν νηῶν, και ἐθύθισεν ἀπλήστως τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν θάλασσαν. Αἱ κῶπαι ἴσταντο ὀρίζοντιως ὑπὲρ αὐτὴν ὡς πτέρυγες τοῦ λάρου τῶν ὀκεανῶν. Ἀπὸ τῶν καρχησίων τῶν πλοίων ἐκυμάτιζον πολύχροι σημαῖαι, οἱ δὲ ναῦται ἐπὶ τῶν κεραιῶν ἰστάμενοι ἐχαίρετιζον αὐτόν. Ὁμοίαιε Δόγην Ἐνετόν, νυμφευόμενον τὴν θάλασσαν, ἔλειπε δὲ μόνον ὁ Λέων τοῦ Ἁγίου Μάρκου, αἰχμάλωτος ἐν τῇ Λούδρῳ. Διαπεραιωθεὶς εἰς Κάνθαρον, ἔστρεψε βρυθύμως τὴν τρόπιν εἰς Πειραιᾶ ἀνευ τοῦ Βασιλέως, ἀφοῦ ἐχάραξεν εἰς τοὺς βράχους τὸ ὄνομα του: Βούλγαρης ὁ νεώτερος Κούκ.

Ἐκ τῆς «Ἐφρα» μανθάνομεν, ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ἀπῆλθεν ἐγγράφως τὴν παραίτησιν αὐτοῦ και τῶν συναδέλφων του. Διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην, φαίνεται, τῶν πάντων, και ἰδίως τῆς Βουλῆς, ἀπέναντι τῶν μεγάλων πρὸς τὸ ἔθνος εὐεργεσιῶν του, δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν Βασιλείαν, ὅπως δηλώσῃ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ οἰκτρὰν ἡττάν του. Και εἰς αὐτὸ θαυμαστὴ ἢ πρωτοτυπία του, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἐγένετο τοιοῦτόν τι.

— Goddam! That is not boxing! —

— Μωπέ τί μπόξ και ξεμπόξ! Θὰ σοῦ σκάσω σφάλιαρο τοῦ θὰ σοῦ φανῆ ἡ βωδολογία κολοῦθι.

Ὁ Κύριος Ξ., ὡς ἐμάθομεν, παρήγγειλε πρὸς τὸν ὑπὲρ τὴν του. — Ἐὰν ἔλθωσι νὰ μὲ ζητήσωσι διὰ τὰ ὑπουργικά, εἰπὲ νὰ περιμείνωσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διότι ἐν τὸς μῆς ὧρας τὸ πολὺ ἐπιστρέφω.

Ἡ ἱστορία λέγει, ὅτι οὐδεὶς ἠνόχησε τὸν προνοητικὸν τοῦτον μνηστῆρα τοῦ χαρτοφυλακίου.

Ἀνάλογον τούτου περιστατικὸν ἔλαβε χώραν ἐν Ἀθήναις τῷ 1865. Ὁ κ. Χ., ἀνὴρ φιλόσοφος, ἀλλὰ διατεθειμένος πάντοτε νὰ ὑπηρετῇ τὴν πατρίδα εἰς ὑψηλὰς θέσεις, πεπεισμένος, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σχηματισθῇ κυβέρνησις ἀνευ αὐτοῦ, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινε οἰκουρῶν, τὸ κλασικὸν φράκον ἔχων ἑτοιμον παρ' ἐαυτῶ μετὰ τοῦ λευκοῦ λαιμοδέτου, ἕως οὗ τὸ ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ἀνευ αὐτοῦ.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ἐμφωλευούσης ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἑλληνος ἀκρας φιλοδοξίας συνδυαζομένης μετὰ τῆς βαθείας πεποιθήσεως ἣν τρέφει, ὅτι ἡ Πατρίς ἀπόλυτον ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ τόπος τῶν ἐξαιρέσεων καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν, ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ σπανία ἐξαιρέσις τοῦ μισοῦντος τὸ χαρτοφυλάκιον. Ὁ τοιοῦτος ἐθεωρήθη πάντοτε μισὸς ἀνθρώπος παρὰ τῶν συμπολιτῶν του. Πολλοὶ μάλιστα ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξίν τοιοῦτου ὄντος, καὶ ἀποδίδουσι τὸ φαινόμενον εἰς ὑποκρισίαν. Οὐχ ἤττον, γενομένου ποτὲ λόγου περὶ εἰσαγωγῆς νόμου, ὅπως οἱ ὑπουργοὶ λαμβάνωνται διὰ κλήρου, ἤκουσθη τις συντόμως ζητῶν, ὅπως ὁ κληρωθεὶς δύναται νὰ πληρῶσθαι ἀντικαταστάτην.

Περὶ τὸ τέλος τῆς παρελθούσης συνόδου ἐνδιαφερόμενός τις παρεκάλει τὸν ὑπουργὸν τῶν ναυτικῶν κ. Γ. Βούλγαρην περὶ τινος νομοσχεδίου τῆς δικαιοδοσίας του, τὸ ὅποσον εἶχε περάσει ἤδη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ δὲ κ. ὑπουργὸς τριβῶν τὰς χεῖρας του ἀπήντησε: Φίλε μου, ἀκόμη δὲν ἐσκέφθη ἡ κυβέρνησις ἀνὰ τὸ εἰσαγάγῃ αὐτὸ τὸ νομοσχέδιον εἰς τὴν βουλὴν· οὔτε λόγος ἔγεινεν ἀκόμη.»

Τώρα, ἐὰν δεχθῶμεν, ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ἐξακολούθη ἀκόμη νὰ παρακολουθῇ τὰς ἐργασίας τοῦ ὑπουργείου μετὰ τὴν αὐτὴν ἀγνοίαν, καὶ ἀν ἤθελε τὸν ἐρωτήσῃ τις: «Κύριε ὑπουργέ, ποῦ εἶνε τὰ μέτρα τὰ ὅποια ἐλήφθησαν περὶ τῆς ἐγκαίρου κατὰ θάλασσαν συντάξεως τῆς χώρας, ὡς εἶπεν ὁ βασιλικὸς λόγος;» Ὁ κ. ὑπουργὸς θὰ ἀπῆντα βεβαίως: «Φίλε μου, δὲν γνωρίζω τίποτε· οὔτε λόγος ἔγεινεν ἀκόμη.»

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Ἄν ὁ Victor Hugo ἔγραφε τὴν ἱστορίαν τῶν δύο τοῦ κ. Τρικούπη προγράμμάτων, ἤθελε τὴν ἐπιγράψῃ μετὰ τὸ γνωστὸν του: *ceci tue cela.*

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βασιλικοῦ λόγου τὸ πνεῦμα τοῦ Μολιέρου ἐκεῖ που πλανώμενον συνέλαβεν ἐν τῇ θέξ τῆς πρωθυπουργοῦ τὴν ἰδέαν τῆς σατυρικωτάτης τῶν κωμῶν διῶν του, ἦν ὁ Γάλλος Ἀριστοφάνης προτιθέται νὰ γράψῃ τώρα μετὰ θάνατον ἐντὸς τῆς ἀναβραζούσης πίστεως. Ἐπιγράφεται *Belliqueux malgré lui* ou *Un Héros d'occasion*

Τὸ μόνον ρουσφέτι, ὅπερ οἱ γηγενεῖς λούστροι λαμβάνουσι παρὰ τῶν ἐκδοτῶν ἐφημερίδων, εἶναι τὸ νὰ τοῖς δίδεται τὸ φύλλον τοῦ Πάσσα πρὸς πώλησιν κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ κ. σμου ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν.

Ὁ κ. Τρικούπης, ὡς ρουσφέτιον παραχωρήσας εἰς τοὺς ἐκδότας τῆς Ὄρας τὴν πώλησιν τοῦ βασιλικοῦ λόγου ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς Βουλῆς ἐξόδου τοῦ λαοῦ, νομίζομεν ὅτι ἐξωμοίωσεν αὐτοὺς μετὰ λούστρους.

Μέχρι τοσούτου ἐντείνεται ἡ μανία τῶν παρασκευῶν καὶ τῶν γυμνασίων, ὥστε πολλάκις ἀκούομεν πολὺ παράδοξα πράγματα· οὕτω προχθὲς ἐδημοσιεύθη, ὅτι ἡ *Σαλαμινία* ἐξῆλθε τοῦ λιμένος, ἵνα ἐκτελέσῃ *γυμνάσια πυροβολικῶν*.

Ἐκ τοῦ Ἑλλη. Λαοῦ μακθάνομεν, ὅτι ὁ κ. Ν. Παπαμιχαλόπουλος «καίτοι μὴ φέρων μέγα ὄνομα, κατώρθωσεν ἀποκτήσῃ οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀριθμὸν βουλευτῶν δηλ. δέκα καὶ τρεῖς».

Ὅτι κατὰ τὰς Γραφὰς ἔπεσεν ὁ κ. Τρικούπης, μὴ ᾔδη ἀπὸ πολλοῦ κυβέρνησις, ἀποδεικνύει τὸ ἐξῆς αὐτολεξεί ρητὸν ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν: «Οἷς μὴ ὑπάρχει κυβέρνησις, πίπτουσιν ὡσπερ φύλλα, σωτηρία δὲ ὑπάρχει ἐν πολλῇ Βουλῇ» (Παροιμιῶν Κεφ. ΙΑ').

ΣΤΡΥΦΝΟΥΤΣΙΚΟΣ.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Α. ΓΙΑΛΟΥΣΗ καὶ Σ'

Ἀρομολόγιον

Ἀρομολόγιον

Ἀτμόκλιον τῆς αὐτῆς ἐταιρίας ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς τακτικῶς ἀπὸ πρῶτου Πέμπτης ὄραν 6 μ. π. πρὸς Ἐθρον καὶ ἰσπερὶ ἐκεῖθεν τὸ Σάββατον πρῶταν.

Ἐτερον ἀτμόκλιον ἀναχωρεῖ τακτικῶς ἐκ Πειραιῶς ἀπὸ πρῶτου Σάββατον ὄραν 5 μ. π. διὰ τὸν Εὐβοῦν κόντον, ἤτοι διὰ Χαλκίδας, Λίμνην, Ἀταλάντην, Σπυρίδα, Ὀρεοῦς, Νέαν Μιζύην καὶ Βόλον, ἔπειτα ἰσπανικῶν διὰ τὸν αὐτὸν λιμῆνα εἰς Πειραιᾶ τὴν Πέμπτην πρῶταν.

Ἐπιπλέον ἀτμόκλιον ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς διὰ τὸν ἕρπον τῆς Πελοποννήσου κατὰ δημοπρατικὰς ἡμέρας Παρασκευῆν ὄραν 7 μ. π. ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου.

Ἀπὸ ἰσπανικῶν πληροφορίας ἀκούσθησαν ἐκ Πειραιῶς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐταιρίας ὅτι τῆς Ἁγίας Τριάδος, παρακλίμας τοῦ φαρμακείου τοῦ κ. Δ. Σούρβα, ἐκ Ἀθῆναις διὰ τὴν ἰσπανικὴν ἐταιρίαν ἡ Ἀγκυρα κατὰ τὰ Καντεία.

Ἐν Πειραιῶι τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1860.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως.)

Θ. ΧΑΛΚΟΜΑΤΑΣ εἰς τὸ ἐμποροπρακτικὸν κατάστημα τοῦ κ. Θ. ΧΑΛΚΟΜΑΤΑ, κατὰ τὴν πλοκοκίαν κ. Λεωκαδίου, ἰσορροπῶν ὑπόμνημα ἐκ Ἀγγλίας

Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ συνιστᾷ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διδαχθῶσι τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ ἰδίως τὴν ἰταλικὴν φιλολογίαν τὸν κ. Γ. Σ. ΧΟΪΔΑΝ ἰσὺν τὴν διαμένοντα ἐν Τουρῶν

Γ. ΣΟΛΩΝ ΚΑΙ ΥΪΟΣ. Ἡ ζωγραφικὴ ἀναβιβαστικὴ εἰς καλλιτεχνικὰς ἀριστίας εἰς τὸ μέγα ζωγραφικεῖον αὐτοῦ ἔχει ζωγραφιστὴ καλλιτέχνη Γάλλος ἴσθησαν ἐκεῖ τὸ atelier του. — Τρώγει γλυκὰ, ἔχει καὶ μὴ φοβῆσθαι νὰ πᾶν ὁ στόματός σου. Ἰδού τι σὲ προσφέρει ὁ κ. Σόλων διὰ τοῦ ἰσπανικοῦ γάλλου καλλιτέχνη του, εἰς τὴν κατάστασίν του, ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀδελφῶν Πιερρή.